

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A. K.**, narozený X,
státní příslušník X,
posledním známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní
Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty 234,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského
kraje,**
sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KRPP-127649-9/ČJ-2020-030022 ze dne
19. 11. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 18. 11. 2020 kontrolován policejní hlídkou na dálnici D5. Protože nebyl schopen prokázat svou totožnost a protože vyšlo najevo, že dříve požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, zajistila jej žalovaná podle § 129 odst. 1 ve spoj. s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Rumunska.
2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou s tím, že je mu pouze 17 let a žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

nedodatečně zjišťovala, zda je zletilý. V řízení před žalovanou nebylo provedeno žádné šetření k ověření věku žalobce a z odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, jakou metodou žalovaná určila věk žalobce. Při podání vysvětlení žalobce vysvětlil, že se narodil 1. 1. 2003 a není mu tedy zřejmé, proč je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že se narodil 1. 1. 2001. V té souvislosti žalobce odkázal na řadu pramenů obvykle odkazovaných ve věcech zajištění cizinců, kteří tvrdí svou nezletilost (odborné vyjádření MUDr. K. k určení věku pomoc rentgenových snímků zápěstí, metodická doporučení Ministerstva práce a sociálních věcí, Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, stanoviska Výboru pro práva dítěte aj.). Dále žalobce uvedl, že předání do Rumunska v současné době fakticky neprobíhá, takže zajištění neplní svůj účel. Závěrem žalobce uvedl, že v jeho věci bylo možné užít zvláštních opatření namísto zajištění. Jeho nespolehlivost a nedostatek respektu k právu neplyne pouze z toho, že nedodržel ochranná opatření, o kterých ani nevěděl.

3. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žalobce sám opakovaně uvedl, že se narodil v roce 2001. Ve spojení s jeho dospělým vzezřením tak nevznikly pochybnosti o zletilosti žalobce. Proveditelností předání se žalovaná ve svém rozhodnutí dostatečně zabývala. Přerušení transferů bylo pouze dočasné a od 1. 12. 2020 došlo k jejich obnovení. Zajištění tedy svůj účel plní a předání bylo v robě rozhodnutí reálné.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. Ve věci nebyly pochybnosti o zletilosti žalobce, protože sám žalobce tvrdil, že je zletilý. Předání do Rumunska bylo s ohledem na okolnosti proveditelné ve lhůtě podle unijních předpisů a mírnější opatření namísto zajištění by neplnila svůj účel, resp. jejich uložení bylo ze zákona vyloučeno.

Zletilost cizince v rozhodovací praxi

5. Nezletilého cizince bez doprovodu zásadně nelze zajistit, ledaže jsou splněny zvláštní podmínky § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Dostatečné zjištění věku zajišťovaného cizince je proto pro rozhodnutí nezbytné. Soudní praxe se touto otázkou již zabývala, a to s rozporuplnými výsledky:
6. V rozsudku č. j. 2 Azs 38/2017-28 ze dne 30. 3. 2017 Nejvyšší správní soud uvedl, že je obecně vzato na samotných lidech pohybujících se věkově kolem rozhodné hranice 18 let, aby, chtějí-li požívat výhod spojených s věkem nacházejícím se pod touto hranicí, byli schopni dostatečně přesvědčivě osvědčit, že jsou vskutku takového, a nikoli vyššího věku. Ve věku kolem 18 let totiž již až na zcela nečetné výjimky mají rozumové schopnosti a osobnostní vyzrálост rozvinuty v takové míře, že mohou a mají vědět, kdy se narodili. Zejména takovou znalost lze spravedlivě požadovat po běžných lidech pocházejících z civilizovaných, byť často velmi chudých poměrů, tedy po běžných občanech Pákistánu, Bangladéše, Indie, Íránu, Egypta, Sýrie, Tuniska či třeba Iráku.
7. Tento právní názor Krajský soud v Plzni již dříve odmítl (srov. rozsudek č. j. 60 Az 44/2019-102 ze dne 30. 8. 2019), protože jeho skutkové závěry a výběr jednotlivých zemí nemají oporu v žádných reprodukováných skutkových zjištěních. Právní závěry o povinnosti jednotlivce dokazovat svou nezletilost pak nemají oporu v žádném jasně označeném právním pravidle o rozložení důkazního břemene a celkově z argumentace nevyplývají (*non sequitur*): rozumové schopnosti samy o sobě nemohou mít vliv na procesní povinnost při dokazování a jen z vědomosti o datu vlastního narození neplyne

faktická možnost toto datum také osvědčit (tj. podat důkaz o této skutečnosti). Samotný závěr o tom, že neomezení osobní svobody je „výhodou“, nikoliv pravidlem, pak není souladný s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Přesto je právní názor rozsudku č. j. 2 Azs 38/2017-28 v soudní praxi brán v potaz jako relevantní (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci č. j. 72 A 41/2019-28 ze dne 19. 11. 2019 a Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 42 A 3/2020-55 a č. j. 54 A 3/2020-63 ze dne 16. 3. 2020).

8. V rozsudku č. j. 2 Azs 198/2019-81 ze dne 3. 4. 2020 Nejvyšší správní soud uvedl, že policie v rozhodnutí o zajištění, při kterém přetrvávají její pochybnosti o skutečném věku cizince, stanoví dobu zajištění na základě odhadu časové náročnosti zamýšlených (připravovaných) úkonů směřujících k určení věku cizince. Tento závěr ovšem není kompatibilní se závěry rozsudku č. j. 2 Azs 38/2017-28. Je-li skutečně na zajištěných cizincích, aby prokazovali svou nezletilost, stěží může policie dobu zajištění vázat na odhad časové náročnosti úkonů, které je procesně povinen činit právě zajištěný cizince, nikoliv policie. Nehledě na to, není ani tak jednoznačné, že obsahem pravidla podle § 129 odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců je skutečně zákaz vydat rozhodnutí s výrokem stanovujícím dobu zajištění delší než odpovídá době zjišťování věku cizince, nebo spíše prostý zákaz pokračovat ve faktickém výkonu zajištění poté, co je zjištěna nezletilost cizince (proti čemuž se lze následně bránit zásahovou žalobou, byť tedy existuje rozpor i v náhledu na to, co přesně má být jejím předmětem, srov. odst. 60 rozsudku NSS č. j. 5 Azs 107/2020-46 ze dne 25. 6. 2020, č. 4058/2020 Sb. NSS, a rozsudek č. j. 9 Azs 63/2020-96 z téhož dne, č. 4059/2020 Sb. NSS).

Zletilost žalobce

9. Zjevně nedůvodné je tvrzení žalobce, že ve věci existovaly pochybnosti o jeho zletilosti, pro které měla žalovaná vést další dokazování podle požadavků výše citované judikatury NSS (s výjimkou rozsudku č. j. 2 Azs 38/2017-28). Žalobce totiž žalované sám opakovaně sdělil, že se narodil v roce 2011, je mu 19 let a na průkazu z Rumunska je rok jeho narození uveden nesprávně (protokol o podání vysvětlení z 19. 11. 2020 na č. l. 9–10 správního spisu). Žalobce v řízení před soudem nijak neprokazoval, že ve skutečnosti před policií neuvedl informaci o věku 19 let, nemohl to tedy nijak vyvrátit (protokol je veřejnou listinou, srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 146/2016-29 ze dne 27. 3. 2017). Jestliže sám žalobce opakovaně uvedl, že je zletilý a že tomu odporující doklady jsou nesprávné, nevystaly v řízení žádné pochybnosti o jeho zletilosti, které by žalovaná měla rozptýlovat. Vadu řízení před žalovanou pak nezpůsobuje ani to, že žalobce stanovisko o vlastním věku v řízení o žalobě příhodně změnil. Vada řízení vzniká – z povahy věci – v tom konkrétním správním řízení, nikoliv následně v řízení před soudem.
10. Další argumentace žalobce o tom, jak se má medicínsky odborně určovat věk či co k tomu uvádí nezávazné prameny povahy soft-law a dokumentů o dobré či žádoucí praxi, je s ohledem na obsah spisu, zejména vlastní sdělení žalobce o věku 19 let, zcela mimoběžná s podstatou věci a není důvod ji podrobněji vypořádat.

Zvláštní opatření

11. Nedůvodná je námitka, že žalovaná nedostatečně odůvodnila svůj závěr o potřebě zajištění namísto užití mírnějších zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jde totiž o typický případ, kdy zvláštní opatření nelze uložit podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť je zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území

jiného členského státu EU. Žalobce Česko republikou pouze projížděl, nemá prakticky žádné peníze, nemá adresu na území České republiky, vyjádřil nechuť vrátit se do země původu či do Rumunska a vyjádřil vůli cestovat dále do Belgie, k čemuž není oprávněn (z mnohých srov. odst. 55–56 samotným žalobcem citovaného rozsudku č. j. 5 Azs 107/2020-46).

12. S obsahem napadeného rozhodnutí se zcela míjí žalobní tvrzení, že neúčinnost zvláštních opatření žalovaná dovodila z nedodržení ochranných opatření ke zmírnění epidemie koronaviru SARS CoV-2 na území České republiky, Takovou úvahu totiž rozhodnutí žalované vůbec neobsahuje. Protože tato námitka byla již dříve uplatněna před správními soudy napříč Českou republikou (např. u KS v Plzni pod sp. zn. 17 A 70/2020, u KS v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 60 A 7/2020-14, 58 A 7/2020-14 a 73 A 5/2020 aj.), zjevně jde o pochybení neznámé osoby, která formulářově pojatou argumentaci nepřizpůsobila věci žalobce (sám žalobce žalobu nepsal, poněvadž neumí česky, srov. č. l. 9 *verte* správního spisu).

Proveditelnost předání

13. Nedůvodná je i námitka, že žalovaná nedostatečně hodnotila proveditelnost předání do Rumunska. Pandemie nemoci COVID-19 nezměnila nic na tom, že právo platí a platí tedy i nařízení č. 604/2013 (srov. i odst. 24 rozsudku NSS č. j. 2 Azs 134/2020-29 ze dne 20. 11. 2020). Dočasné pozastavení přemístění tedy nemá přímý vliv na to, že Rumunsko je povinno žalobce přijmout (alespoň bylo povinno s ohledem na okolnosti zjištěné v době vydání napadeného rozhodnutí). Jakékoliv dočasné pozastavení tedy může trvat pouze po nebytnou dobu (srov. sdělení Komise č. 2020/C 126/02 *Nákaza COVID-19: Pokyny k provádění příslušných předpisů EU v oblasti azylových řízení, postupů navracení a přesídlování*). Z ničeho neplyne, že by předání nebylo možné provést za podmínek a ve lhůtě šesti měsíců předvídaných čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení č. 604/2013. Je tedy v souladu se zákonem závěr žalované, že nebyly známy skutečnosti, které by mohly předání (reálně) zmařit. Žalobcem nijak neprokazované, pouze aktuální nepřijímání dublinských transferů takovou skutečností samo o sobě není.

Závěr

14. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. prosince 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.